

Floarea-soarelui

Radu Stanca

Mă-nvârt, ca floarea-soarelui, pe câmp,
După făptura ta strălucitoare,
Iar când apui în zarea călătoare
Obrazul mi-l aplec către pământ.

Stau noaptea-ntreagă aplecat așa
Și numai când răsari tu dimineața,
Descătușând din neguri fruntea grea
Eu îmi ridic setos spre tine fața.

Sorb razele pe care le trimiți
Pe câmpul plin de-o harnică speranță,
Și simt, treptat, cum nervii mei trudiți
Se umplu de-o frenetică substanță.

Aceasta îmi străbate trupu-ntreg,
Și-mi urcă prin arterele rebele,
Până când, împlinit, rodesc și leg
Cu toate florile ființei mele.